

Radu-Diomid DRĂGUȘ

Ingineri fizicieni '70

Comarnic 2017

Radu-Diomid DRĂGUȘ

Ingineri fizicieni '70

Comarnic 2017

Editura CARPATICA

Sus pe dealul din Comarnic
Inginerii iar se-adună
Animați toți de dorința
De-a petrece împreună.

Anul acesta întâlnirea de la Comarnic a colegilor IF70, deja devenită o tradiție, a intrat în al zecelea an. Prezența a fost relativ bună, adică cinci colegi cu nevestele “afere” unde a fost cazul. În 2008 am avut prima întâlnire în Cișmigiu, în anul următor Lucian m-a rugat să mă ocup de invitațiile adresate colegilor de a veni la Comarnic. Lucian, care în viața lui profesională și sportivă a fost în mare majoritate pe funcții de șef, s-a orientat gândindu-se că eu, mai fraier, dacă am organizat întâlnirea din Cișmigiu la fel de bine pot să invit colegii să vină și la Comarnic. De-aia se zice că în fața șefului nu e bine să vii cu inițiativă că după aceea ți le dă să le execuți. Totuși eu nu m-am simțit fraierit, am făcut cu plăcere mobilizarea colegilor și în plus am scris o serie de catrene legate de acest eveniment. Mai jos sunt prezentate cele două fete, Anca și Gabi, care au fost “clientele” de bază ale sejururilor comarnicane, de data aceasta au lipsit.

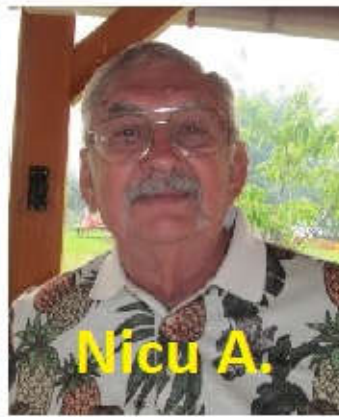

Dintre cei lipsă mai semnalăm pe Rodica, Sandu B și B, adică Bălănescu și Bucin, Vivi Onel și Dorin Ciobanu, care din păcate are unele probleme de sănătate, sperăm să și le domolească pentru a putea reveni la Comarnic cu ciorba de burtă.

Totuși înainte de a merge mai departe cu relatările să-i prezentăm pe cei prezenți la Comarnic timp de câteva zile, semnalăm prezența americanului Nicu Avram împreună cu May. Venit în România nu putea să rateze întâlnirea cu colegii.

Comarnic

Iulie 2017

Urmează acum prezentarea pe sexe, mai întâi cel frumos apoi restul.

Prezentăm două fete în exercițiul funcțiunii.

Se pare că grătarul este obsesia românului, ca dovadă și imaginea de mai jos.

Ca un rit aici grătarul
El îi prezent permanent
Și te întrebi: cumva carnea
E-un continuu tratament ?

Deoarece Nicu Avram vine mai rar în România, îl mai prezentăm împreună cu nevasta

Liviu Pascu a fost inițial la secția Ingineri fizicieni, apoi a plecat la Electronică aplicată, hai să-l vedem și pe el. Este stabilit în America, a plecat din România cu un băiat, acolo a mai apărut o fată, să-i trăiască. În București stătea în același cartier cu mine, ne-am vizitat de două ori.

Dau mai jos și două imagini cu colegi CSF-iști, și ca un semn de recunoștință, urmând exemplul lor ne vedem și noi la secția noastră deja de zece ani. În toamnă facem zece ani de la întâlnirile bucureștene, începând din August e bine să anunțați care veniți la întâlnirea noastră jubiliară pentru a putea face rezervarea la un restaurant. Este de remarcat că anul acesta colegii TT au hotărât să se întâlnească și ei, le dorim succes deplin și persistent.

Elek

**Asa ar vrea mijlocul
Unei fete mult visate,
Dar-l-ntreb pe "tinerelul":
Cam cati ani ii duci in spate ?**

**Unii sunt doar in camasa,
Altii au haina ca strai,
Cāci in viata fiecare-i
Cu nivelul lui de trai.**

Colegi CSF '70

În continuare revenim la Comarnic. Ca de obicei “spectacolul” s-a desfășurat în mod tradițional, ieșirea zilnică pe colnic, vorba cântecului:

*Cine-i tânăr și voinic
Iese noaptea pe colnic
Fără brâu, fără pistoale,
Numai cu palmele goale.*

Cele trei mese, masa de prânz fiind urmată de siestă, grătarul zilnic, într-o seară s-a făcut foc de tabără, cine a vrut a stat până spre miezul nopții, în altă seară s-au cântat trei melodii populare după textele aduse de mine și acompaniați de muzica de pe CD. Masa a fost bună și gustoasă, musafirii s-au prezentat și ei cu diverse feluri de mâncare și băuturi. Este de remarcat că gazda noastră Lucian s-a prezentat cu mai multe soiuri de vin, pe gusturile tuturor, iar Viki nici de astă dată nu s-s dezmințit cu preparatele ei. Dialogurile verbale n-au lipsit, uneori chiar au luat accente polemice. Lucian s-a cam luat de mine în legătură cu unele catrene mai corozive. Ce să fac, eu am mers acolo ca să inspir aer curat, evident în calitate de musafir și coleg, ca urmare am avut diverse discuții colegiale, spre plăcerea tuturor. “Cogito ergo sum”, adică “gândesc deci exist” zicea Descartes pe latinește. Eu aș parafraza și aș zice “exist deci mă exprim”. De-a lungul vremurilor mulți oameni au plătit cu viața pentru ceea ce au spus, mi-am asumat și mi-asum și eu cu catrenele scrise anumite riscuri. Pe Lucian cred că l-au deranjat catrenele scrise în legătură cu sârma de la ochelari. Episodul se știe, la întâlnirea de la Facultate din 2010 Lucian s-a prezentat, ca de obicei, în costum și cu cravată, dar avea o sârmă la ochelari, ca o antenă, o cârpeală cu alte cuvinte. Mie, care port ochelari de aproape 50 de ani, sârma mi-a sărit instantaneu în ochi. Ca umorist și “mare” scriitor nu puteam să ratez un astfel de subiect. Prima epigramă scrisă se pare că este următoarea:

Absolvent d-Electronică,
Cineva care confirmă,
Dar apari hilar în lume
Cu-ochelari legați cu sârmă.

Sârma aceea ar putea fi similară cu următoarele situații:

- Să ne închipuim că cineva se prezintă la o întrunire selectă în frac și cu papion dar în picioare cu ... teniși sau cu adidași.
- Un alt exemplu, care sunt nelimitate, să presupunem că la trăsura Reginei Marii Britanii se înhamă două gloabe care abia se țin pe picioare.

Gluma-i glumă, dar am mers și pe ideea ca Lucian să se prezinte cât mai elegant.
O altă epigramă este dată mai jos, tot pe tema sârmei, scrisă cu mai mult timp în urmă.

Anul acesta mi-a mai venit o idee, îl asemănam pe Lucian cu Ion Caramitru, apelez și acolo la sârmă ca un element ajutător de data aceasta. Lucian a reacționat negativ la această glumă, dar să fim serioși (umorul cere și el o anumită doză de seriozitate), nu l-am comparat cu un oarecare boschetar ci cu un mare actor și om de cultură, cred că și Caramitru ar fi încântat de comparația cu Lucian.

Să mă lămurească-arbitru
Nu-l găsesc deja de-un anu,
Care este Caramitru ?
Care este Gălățeanu ?

Ochelari cârpiți cu sârmă
Avea LG la purtare,
Ce ușor ar fi acuma
Pentru identificare !

Ajungând la Comarnic acolo mai dau de un subiect generos, după cum constatăm subiectele nu le inventez, îmi sunt date de natura umană. Este vorba de drapelul național expus undeva în curte. Mai jos avem trei imagini, comentariile după aceea.

Un exemplu

Subiectul îl deslușim ușor privind imaginile. Frumosul drapel cu culorile lui vii este suspendat într-un pom cu ajutorul unei banale și strâmbe prăjini, că lance nu putem să-i spunem. Operația cred că a fost efectuată de Stelică, care a ajuns mai devreme, și Lucian. Ca și în cazul sârmei, modul acesta de expunere contrastează serios cu frumoasa clădire, construită și amenajată frumos până în cele mai mici detalii. În același timp aici este vorba de simbolul național care ne face pe toți să vibrăm, evident dacă suntem români adevărați. Lancea face și ea parte parte din drapel, ca atare este sculptată sau măcar pictată decorativ. Dacă nu se poate, măcar o tijă metalică sau din lemn, finisată cu grijă și în orice caz dreaptă.

După cum vedeți nu sunt chiar indiferent la înfățișarea lui Lucian sau a proprietății lui, chiar dacă sunt un simplu musafir, bineînțeles sunt simple idei personale fără intenția de a da vreun sfat.

În continuare dau câteva versuri interesante, este vorba de acrostihuri, cel care a venit cu acest gen de poezie este Corneliu Sterian de la CSF, urmat apoi de George Scrima de la TT și eu de la IF.

Mai întâi vreau să consemnez ceva legat de “relațiile mele” cu colegii de la celelalte specialități electronice, adică CSF, RADIO, TT, EA. Pe chestia asta un coleg m-a numit “agent dublu”. Vreau să spun, am mai spus-o, eu sunt român total, iubesc și apreciez pe toți românii din țară și din afara granițelor, inclusiv naționalitățile, la fel sunt un electronist total, iubesc colegii de la toate specialitățile Electronicii, nu merg pe ideea de autonomie etnică (ifiști, radiotehniști, tetești, cesefiști, industrialelectroniști). Merg eventual pe ideea autonomiei administrative. Colegului care m-a numit “agent dublu”, mai în glumă sau mai în serios, îl întreb, mai în glumă sau mai în serios, are rude în secuime ?

Ca urmare a multor texte scrise despre comunitatea noastră electronică IE70, colegii nu au rămas indiferenți, mi-au trimis multe mesaje de apreciere, dau mai jos unul singur.

Dragă Radu,

Îți mulțumesc pentru trimiterea volumului dedicat promoției IE70. Precum ți-am mai scris, te consider "sufletul" acestei promoții, cel care ne pune pe toți laolaltă, dacă nu fizic, cu siguranță în amintiri ce vor dăinui multă vreme.

A doua ta trimitere a fost salutară, așa că m-am putut bucura uitându-mă la tine și la foștii noștri colegi, recitind relatări interesante și în ceea ce mă privește, regăsind producțiile tale inspirate despre "aventura" lui Dan (Wolf) și a mea.

Îți mulțumesc pentru tot și te felicit nu numai pentru talentul tău incontestabil, dar și pentru generozitatea cu care ne reunești în paginile tale. Cu dorința ca, cel mai târziu în 2020, să închinăm un pahar împreună, îți doresc sănătate, bucurii și numai bine, ție și tuturor celor dragi ție. Cu drag,

Tibi POPESCU (EA)

Un text frumos, desigur, dar sincer nu aştept așa ceva de la colegii IF, nu o spun cu răutate, pentru că “*nimeni nu este profet în țara lui*”.

Și acum să parcurgem acrostihurile promise.

Tiberiu Popescu Corneliu Sterian George Scrima Radu Dragus

Vom începe cu Corneliu Sterian (CSF), inițiatorul acestor forme poetice, continuăm cu George Scrima (TT) și terminăm cu Radu Drăguș (IF). Este de remarcat că acolo unde numele vizat permite Cornel folosește și forma de sonet.

~ Corneliu Sterian ~

Indubitabil, nume scandinave
Vă duc cu gândul la Ultima Thule,
Acolo unde-s drakkare destule,
Regale — cu cap de balaure —, nave.

Scrutați colegi depărtările bine
Căci el călătorește din Argentina
Hoinar prin lume, iată, până-n China:
Wuhan e sediul firmelor ce ține.

El lucrat-a la Philips multă vreme,
Rapid rezolvat-a grele probleme
Trecând apoi la Siemens cu plăcere.

Nu-i vorbă, deși-n industrie e tare,
E chiar modest, dar nu e de mirare:
Rămâne un coleg precum se cere.

Acrostih-sonet pentru DECEBAL N(anu) FARINI

Decât el, Burebista mai mic pare,
El este șef de Cesefiști din lume
Cu el nu-i bine să te pui pe glume,
Electronist de frunte, este mare.

Bazat pe circuite integrate
Automatizările feroviare
Le-a emancipat curajos din fiare;
Nu lasă probleme nerezolvate.

Ferice de cel ce-i scrie un sonet
Acum când împlinește șaptezeci de ani!
Rămași tot tineri, să-i facem zaiafet!

Iar el să poarte de lauri cunună
Noi însă doar ca ai lui veseli fani
Iubim la el și o tăcere bună.

Verticala contează și ea în literatură

Victorie, clar vestește al său nume
Invictus sol, el pare ca un rege
Ce generos supușii-și înțelege,
Triumfător, de Basarab renume.

Ombilical cordon de el ne ține
Rămânem veșnic tineri cu el împreună.
Nu este luptă fără de cunună,
Eroic, noi ne făurim destine.

Ani mulți noi îi urăm cu bucurie!
Gândindu-ne la el cu nostalgie
O vorbă-i mai spunem cu energie:
E cazul să ne scrie o poezie!

Sărbătoritul nostru astăzi este
Iubit de zei la aniversară,
Lui doar îi cântă în sunet de fanfară
Voioase versuri cu iz de poveste.

Indubitabil, plecat-a din Galați
Urmând să fie student la București
S-ar zice, iată, o vreme de povești,
Examene, excursii, anii turbați

Lăsați în urmă dar pentru Bavaria,
Iar România suferă avaria.
Nevoia mare de tomografie

Greu cântărit-a în geografie
Ei, dar e timpul să-i zicem “La mulți ani !”
Rămâi ferice și “La tot mai mulți bani !”

Genul parodic (în metru de sonet)

Rămâi în amintire Turda dragă
Acum doar zgârie-nori mă înconjoară,
Dur mă-mpresoară; pentru a n-a oară
Un gând nu îmi dă pace, nu-i de șagă.

Doresc să fac un laborator măreț
Iubiții mei, de electronică îl vreau.
O spun pe dată și lui Cornel, pe șleau:
Mai lasă jos lira, nu fii nătăfleş!

Indiscutabil eu așa voi face!
Dar versuri tandre cine să mai scrie?
Doar eu pot zugrăvi o fată-n ie;
Rușine să vă fie! Bobârnace

Ăst timp vă dați și singuri, surori și frați!
Găsesc de bine să nu mă-nfuriați.
Umila-mi prestație sper că apreciați
Și eu închei acum ca între bărbați.

Radu Lunca

NOTĂ: În acest acrostih Cornel face o ușoară aluzie la Memoriile mele.

~ George Scrima ~

Unui amator de *akrostikhos*

Radule, m-ai provocat,
Acum îți voi da măsura,
După cum știi, am aflat
Unde-i rima, nu-mi țin gura.

Dacă vrei mereu s-o vezi,
Rima să o ții tot trează,
Amintește-ți când lucrezi:
Gura lumii nu contează!

Urcă-n tine cât mai des
Ș-ai să vezi atunci succes.

Giorgio,

din distih în alt distih
Direct într-un acrostih.

~ Radu Drăguș ~

Gândind mereu la colegi
E reală încântare,
Oricând de la fiecare
Revin amintiri întregi.

Grijile le dăm uitării,
Eleganți și plini de viață
Să petrecem în agape
Cu colegele de față.

Răscolind din tinerețe
Întâmplări chiar minunate
Memoria ne mai lasă,
Aneantizând o parte.

Acrostih pentru Mihaela D. (Mihaela Diaconescu – Michaela Butta)

Mihaela din Craiova
Îmi stârnește doruri multe,
Ăstui ardelean, otova.
Hai că poate-o să m-asculte,

Ești colega ancestrală
La-nceputurile frustrate,
Așezați în capitală
Dornici de cursuri ilustre.

Cu resursele-mi modeste
O să-ncerc să îmi bat capul
Rescriind ca-ntr-o poveste
Ne-nțelese, din tot raftul,
Episoade ancestrale.
Lâncezind de ani de zile
Încercam cu minimale,
Uneori resurse-umile,
Studii vechi din vechi arhive
Te-ndemnau să-nveți sanscrita.
Eram fascinat de dive,
Românca noastră Narghita
Ivită, dădea năvală.
Am rămas fără profesor,
Numai cel pe verticală.

NOTĂ: -La un moment dat, cu ani de zile în urmă, Cornel începuse să învețe limba sanscrită.
-Unele acrostihuri sunt scrise cu ocazia zilelor de naștere.
-Toate acrostihurile au fost scrise în 2017 pentru că acum a început moda.

Anul 2017 este un an important pentru comunitatea IE70 pentru că majoritatea dintre noi am făcut 70 de ani. Nu puteam să nu consemnez acest lucru și am scris câteva catrene, în 2027, la 80 de ani le vom citi cu nostalgie.

În anul jubiliar
Când făcurăm șaptezeci
Avem prim obiectiv
S-ajungem și la optzeci.

Cu toată democrația
Ăsta-i un program impus,
Lăsați de-o parte mândria,
Să-l călcăm este exclus.

Mergând pe ideea că un condiment poate salva un aliment cu un gust îndoielnic, făcându-l chiar delicios, în această situație mă întreb de ce nu am utiliza condimentele și în alte împrejurări :

Șaptezeci de ani de trai
Au fost deja consumați,
Pe acei ce vor veni
Bine să-i condimentați !

Întregii comunități
Îi doresc o viață lungă,
Să atingem și optzeci,
Chiar mai mult ca să ne-ajungă.

Dragi colegi septuagenari
Ajunserăm și aici,
Dar gândind la nouăzeci zeci
Putem spune: suntem mici.

E ceva care ne-ncântă:
Mintea noastră-i longevivă,
Dar cu anii vestea-i proastă:
Trupul nostru-i în derivă.

Acest ultim catren nu este un vaiet ci o constatare.

Dorin Ciobanu a expedit caricatura de mai jos, dar eu nu mă recunosc, argumentul este chiar pe poză.

Ultima imagine reprezintă focul de tabără, au participat până spre miezul nopții cei pe care nu i-a cuprins somnul prea devreme.

